SLADKÝ ŽIVOT

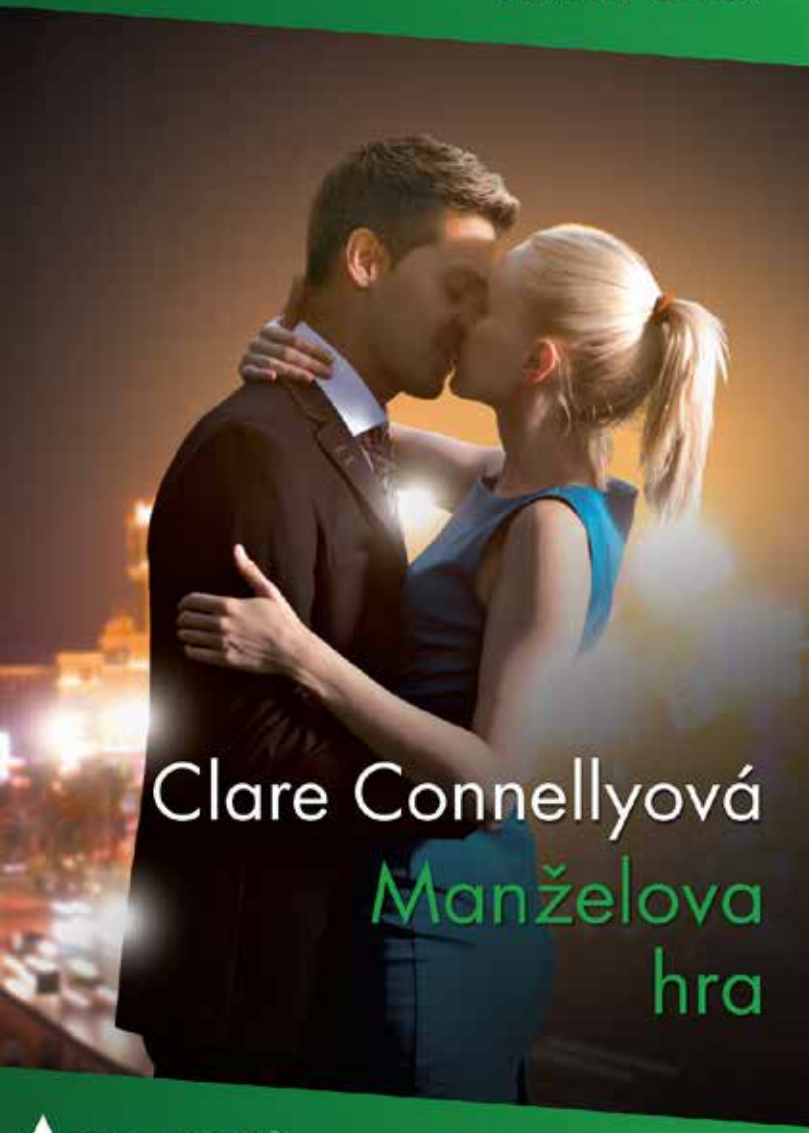

Clare Connellyová

Manželova hra

HARLEQUIN

Clare Connellyová

MANŽELOVA HRA

Překlad

Petra Tchořová

Milá čtenářko,

jak nám ten čas letí! Nedávno jsme přivítali nový rok, a najednou tu máme březen, měsíc, kdy se už můžeme těšit na první jarní hřejivé sluneční paprsky.

A co mám pro vás tentokrát? Opět na vás čeká šest příběhů, tři tajemní šejkové, tři bohatí magnáti, šest dívek, které se zamilují, ale jejich láska není opětována…

V edici Sladký život se můžete těšit na závěrečný díl minisérie od Michelle Smartové Španělovo vykoupení *a na první díl minisérie Král pouště s názvem* Beduínská královna. *V edici Sladký život Duo jsou Regan se svým únoscem* Ztracení v poušti, *stejně jako Abby, již unesou, ale zachrání ji* Jezdec v bílém. *O Dianě se říká, že je* Ledová kráska, *ale je její srdce skutečně tak chladné? A Skye? Ta – ač nerada – přistoupí na* Manželovu hru, *ve které své srdce prohraje.*

A co nakonec? „Život měříme příliš jednostranně – podle jeho délky, a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit než na to, jak ho opravdu naplnit. Mnoho lidí se bojí smrti, ale nedělají si nic z toho, že sami a mnoho jiných žijí jen položivotem, bez obsahu, bez lásky, bez radosti.“ *(Tomáš Garrique Masaryk).*

S láskou,
Váš Harlequin

Clare Connellyová

MANŽELOVA HRA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bound by the Billionaire's Vows

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Petra Tchořová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4884-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4885-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4886-0 (PDF)

PROLOG

O šest let dříve

„Vidíš to, Matteo?“

V novinách s oblibou tvrdili, že Matteo Vin Santo nemá srdce, ale mýlili se.

Když pozoroval dědečka, jak leží v obyčejné nemocniční posteli, právě tenhle orgán se mu bolestně svíral. Jistota, že má ten muž před sebou už jen hodiny života, ho drásala.

„Co mám vidět, nonno?“

„Nonno?“ Alfonso Vin Santo se usmál, ale rty měl rozpraskané tak, až sebou při tom mimovolném gestu trhnul. „Tak jsi mi už dlouho neřekl.“

Matteo neodpověděl. Sklopil pohled k dědečkovým rukám. Rukám, které stvořily impérium a které svíraly jeho kormidlo ve chvílích jeho pádu. Podíval se jinam, soustředil se raději na nic neříkající výhled na předměstí Florencie.

„Vidíš tu vodu? Vždycky se ti líbilo, jak se od ní odráží slunce, viď?“

Matteo zavřel oči. Ačkoliv byli v nemocničním pokoji s linoleem na podlaze, představoval si naprosto přesně, co vidí jeho dědeček. Výhled z terasy hotelu Il Grande Fortuna v Římě, který jim kdysi patřil, na Tiber z jedné a Vatikán z druhé strany.

Vztek – důvěrně známá reakce na každou myšlenku na ten hotel – mu sevřel žaludek. V tu chvíli zuřil, zuřil tak, až skoro nemohl dýchat.

„Ano, je to krásné."

„Je to víc než krásné. Je to dokonalé," povzdechl si Alfonso a po tváři mu přeletěl stín. Světlý okamžik, který přinesl bolest. „Byla to moje chyba."

„Ne, nonno." Matteo se nezmínil o tom zmetku Johnsonovi. Nebylo potřeba dědečka na sklonku života ještě víc zraňovat. Ale to *on* za všechno mohl. On byl právě teď důvodem Alfonsova smutku – on a jeho tvrdošíjné odmítání prodat jim hotel zpátky. Odmítnutí, které si vzal do hrobu.

Ale Matteo to mohl napravit.

Napraví to.

„Získám ho pro tebe zpátky," prohlásil odhodlaně tak tiše, že nebylo jisté, jestli to Alfonso vůbec slyšel. Na tom ale nezáleželo.

Ten slib dal Matteo stejně tak sobě jako jemu.

Je jedno jak, ale vrátí ten hotel své rodině.

Za každou cenu.

PRVNÍ KAPITOLA

„Máte sjednanou schůzku?“

Schůzku? S vlastním manželem? Skye sevřela kabelku pevněji a myslela na rozvodové papíry, ukryté pod jemnou kůží. Mezi ňadry ucítila pramínek potu a ošila se. Ačkoliv byla v luxusním foyer klimatizace, umírala Skye horkem od chvíle, kdy se dnes letadlo dotklo přistávací plochy letiště Marco Polo. Únava z cestování a vyčerpání, které ji neopouštělo od chvíle, kdy opustila Mattea, ji dostávaly do stavu zoufalství z nadcházejícího úkolu.

„Signor Vin Santo má plné odpoledne, je mi líto,“ zamumlala recepční, aniž by se tvářila náležitě omluvně. Pokud měla vůbec nějaký výraz, byla to spíš nadutost.

Skye promluvila tiše, oslabená obtížemi, které ji čekaly. Musela se nutně rozvést – a muselo to být hned. Přistoupila skoro na cokoliv, aby Mattea donutila snadno souhlasit. Potřebovala jen, aby podepsal ty zatracené papíry a ona mohla vypadnout z Itálie. Než Matteo zjistí pravdu. „Pokud Matteovi řeknete, že jsem tady, jsem si jistá, že zruší cokoliv, co má v plánu.“

Recepční se nenamáhala skrýt opovržení. „*Signorina*…“

Skye se tomu usmála. Byl to běžný omyl. Skye bylo teprve dvaadvacet a často jí říkali, že vypadá ještě mladší. Make-up, který si tak pracně ráno nanesla, nevydržel během dne pocení, takže se v té

neskutečně nóbl kanceláři sama cítila nemístně, stejně jako v tomhle manželství. Nicméně měla plné právo tu být. Důvod. Zdvihla bradu a shlížela na recepční, jako by tohle všechno nebyl vrchol jejích nočních můr.

„*Signora,*“ opravila ji důrazně. „Signora Skye Vin Santo.“

S potěšením sledovala, jak rty recepční překvapením vytvořily dokonalé červené „o“. Rychle se ale vzpamatovala, sáhla po telefonu a zdvihla sluchátko k uchu. Pohledem sklouzla Skye k prsteníčku a ta byla ráda, že si dnes zase navlékla desetikarátový diamant. „*Mi dispiace!* Moc se omlouvám, paní Vin Santo,“ řekla recepční a stiskla tlačítko telefonu. „Netušila jsem, že je Signor Vin Santo ženatý,“ dodala, zatímco čekala na spojení.

Skye blahosklonně přikývla, ale ta slova ji ranila. Proč by tahle žena měla vědět o rodinném stavu svého šéfa? Nebyli manželé dlouho. Skye od něj odešla už po měsíci. O měsíc později, než měla.

Jak si mohla i na ten měsíc nechat poplést hlavu? Do háje, proč si ho vůbec brala? Z ničeho nic se jí v hlavě vynořil nevítaný Matteův obraz z toho večera, kdy se potkali. V obleku, tak pohledný a okouzlující, tak odhodlaný ji svést. Bylo to tak snadné a on byl tak vytrvalý. Osud, říkala si tehdy. Lži, zjistila později. Všechno to byla lež.

Zaslechla rychlou palbu hovoru v italštině, které nerozuměla. Oči upírala na výhled na Benátky, město, které kdysi celou duší zbožňovala. Město, kde chtěla strávit zbytek života. Dnes už se proti jeho kouzlu obrnila. ignorovala gondoly klouzající kolem, tak elegantní a hrdé. I to, jak se zčeřená voda třpytila na slunci. Ignorovala starobylé budovy namačkané k sobě a šeptající svá tajemství, mosty vyzařující moudrost věků a sílu. Ignorovala oslepující barvy oblohy i ptáky, které teď viděla, ale neslyšela.

Nepotřebovala je slyšet – pamatovala si jejich hlas. Pleskání křídel bylo dechem Benátek.

Byly krásné, ale už ne pro ni. Skye se otočila k výhledu zády, i když to znamenalo znovu se dívat na tu přezíravou recepční. Postavila se přímo před Skye – byla vyšší, než si myslela.

„Signor Vin Santo se s vámi hned setká. Dala byste si něco? Trochu vody?“

Vodku, pomyslela si Skye a ušklíbla se. „Minerálka bude stačit. Děkuji,“ dodala po chvíli. Nechtěla znít hrubě. Veškerou svou pozornost soustředila na úkol, který ji čekal. Nejdůležitější v jejím životě. Musí Mattea přimět, aby podepsal ty zatracené papíry a ona mohla konečně jít dál – daleko, co nejdál od něj.

„Jistě, madam. Tudy.“ Recepční Skye o kousek předešla a při chůzi pohupovala boky, až jí Skye na chvilku záviděla její křivky. Odjakživa byla štíhlá, ale toužila po větším poprsí a bocích. Když byla teenager, strávila spoustu času tím, že si vycpávala podprsenku kapesníky.

„Už jsme tu,“ usmála se recepční – o poznání vřelejší, když teď věděla, s kým mluví – a ustoupila na stranu. „Čeká vás.“

Proč se jí vybavil obrázek vlka?

Protože Matteo byl predátor. Silný, bezohledný, predátor bez srdce.

A ona byla jeho kořist.

No, teď už ne.

Skye vzdorovitě narovnala ramena a duševně se na to připravovala. Narovnala záda a zhluboka se nadechla. Doufala, že jí to dodá odvahy.

Ale na tuhle chvíli ji nic nemohlo připravit. Na chvíli, kdy se dveře rozletěly a Matteo stál přímo v nich.

Nic.

Všechen vzduch se někam vytratil. Jako by ho někdo vypumpoval a ona stála ve vakuu. V prostoru bez kyslíku, bez gravitace, kde nic nedávalo smysl.

Byli tam jen ona a Matteo, její manžel. Její nádherný, mužný, pohledný, prolhaný a proradný manžel.

V krku jí vyschlo, nervy vibrovaly.

Kčertu.

Měla chuť se na něj vrhnout. Aby ho políbila? Vyškrabala mu oči? Srdce jí kleslo, když si uvědomila, že spíš to první. Měla chuť mu skočit kolem krku a přitáhnout si jeho hlavu, přitisknout jeho rty na své, pozdravit ho, jako by pořád věřila na lásku a šťastně až do smrti.

Byl k sežrání. Jen čirou náhodou na sobě měl oblek, který se jí vždy líbil – tmavomodrý, který přitahoval pozornost k širokým ramenům a sytému opálení. Zdvihla oči k jeho tváři: hranatá čelist byla porostlá strništěm, ale nemělo to co dělat s módou, jako spíš s jeho netrpělivostí – holení ho nebavilo. Plné rty a ušlechtilý nos, pevné a vysoké lícní kosti dodávaly jeho tváři výraz odhodlání. Oči měl skoro černé, až na zlatavé skvrnky třpytící se v jejich hlubinách.

Ty oči se na ni teď upíraly a zkoumaly ji, sklouzly jí po těle s vášní a majetnictvím, které ji kdysi uchvacovaly a okouzlovaly. Těm očím nic neuniklo, od vysokých podpatků klouzaly po štíhlých holých nohách až k okraji světle žlutých šatů poletujícímu těsně nad koleny. Paže měla holé, když zachytil zrakem snubní prsten, ušklíbl se.

Dobře.

Jen ať cítí, jak je tohle divné.

Stoupal pohledem k její tváři a bez zábran po ní bloudil… všímal si změn?

Nebylo jich mnoho. Vlastně by Skye řekla, že vypadala skoro stejně jako před pár týdny, když odešla z jejich domu, manželství, společného života. Veškeré její změny byly spíš vnitřní, až na ofinu, kterou si nechala ostříhat před týdnem z náhlého popudu, že potřebuje změnu. Nějakou vnější známku toho, že už není tatáž žena, která hraje v show Mattea Vin Santa.

Dospěla – hodně – během krátké doby. Stěží poznávala tu ženu, kterou bývala – naivní, hloupou a příšerně důvěřivou!

„Díky, že jsi mě přijal," řekla obchodním tónem, aby prolomila ticho. Těšilo ji, jak rázně vyslovovala každičkou slabiku. „Nezdržím tě dlouho."

Jak dobře ho znala! V jeho očích zahlédla sarkasticky posměšný záblesk a nesnášela ho za to. Za tu jeho schopnost dělat z ní blázna a dítě i za takových okolností.

Nic neříkal, ale ustoupil, aby ji nechal vejít do své kanceláře. Bez sebemenšího potěšení to udělala. Už tu byla, ale pohled jí padl na stůl. Přesně na to místo, kde seděla a podepisovala papíry. Právě ty papíry, které znamenaly začátek konce.

„Ty mě nemiluješ, viď?" Zírala na dokumenty a pak na svého manžela a skládala si střípky dohromady. „Ptala jsem se na to svého právníka. Všechno mi řekl. O tobě. Mém otci. Celou tu špinavou historii. To proto sis mě vzal!"

Byl zjevně překvapený a Skye to přivádělo k zuřivosti.

„Snad sis vážně nemyslel, že na to nepřijdu? Nenapadlo tě, že se na to zeptám?" Zamávala smlouvou ve vzduchu. „Od začátku šlo o ten zatracený hotel, viď? Ten hotel, který můj otec koupil od tvého dědečka. Hotel, který ses patnáct let snažil koupit zpátky. Bože! O to šlo v našem manželství!"

Rozhostilo se ticho, které napínalo nervy k prasknutí.

„O tom si promluvíme později," prohlásil vážně. „Prostě ty papíry podepiš a večer půjdeme na večeři."

„Ne." Bouchla dlaní do stolu. „Neopovažuj se se mnou jednat jako s dítětem! Zasloužím si znát pravdu. Chci to slyšet od tebe. To kvůli tomu hotelu jsi přijel do Londýna. Setkal ses se mnou. Je to tak?"

Přimhouřil oči a na okamžik se jí zdálo, že řekne něco, aby jí ulevil od bolesti, která ji drtila.

„Ano."

Srdce se jí zachvělo. Chytila se opěradla židle. „A proto sis mě vzal?"

Chvíli byl zticha a to ticho ji trhalo na kusy. A pak krátce a rozhodně přikývl. Pohřbil poslední křehké naděje.

Ty vzpomínky jí vířily v hlavě a táhly ji zpátky časem, ale zaklapnutí dveří ji vrátilo do přítomnosti.

Byli sami.

„No, Skye… nečekal jsem tě."

Srdce jí bolestivě bušilo, naráželo do hrudníku. Bože, ten jeho přízvuk. Jak mohla zapomenout, jak smyslně zní ten zastřený, hluboký hlas s italským přízvukem?

Buď silná. Za chvíli bude po všem.

„Musel jsi vědět, že se jednou vrátím," pokrčila útlými rameny. Těšilo ji, jak to znělo sebejistě, ačkoliv se jí třásly ruce.

„Nic takového jsem nevěděl," opáčil. Jeho přízvuk zesílil – věděla, že to byla známka toho, že zuří. Stávalo se mu to jen v silném rozrušení. „Když jsi odešla z mé kanceláře, vypařila ses jak pára nad hrncem, neměla jsi ani tolik slušnosti, aby ses rozloučila."

Skye vykulila karamelové oči. „Slušnosti? Ty mi chceš vykládat něco o slušnosti?"

Varovně přimhouřil oči. „Chci vědět, kde jsi sakra byla."

„Jako by ti na tom záleželo," obrátila oči.

„Moje žena někam zmizela a nenechala na sebe žádný kontakt. Myslíš si, že mi to bylo jedno?"

„Pro tebe to je jen o vlastnictví, co? *Tvoje* žena." Rozzlobeně potřásla hlavou s vědomím, že tohle je předem prohraná bitva. „Byla jsem v Anglii," povzdechla si.

„Ne ve svém domě," odporoval a jí se na chvíli sevřelo srdce. Byl to důkaz, že ji hledal. Důkaz, že ji zkoušel najít.

„Ne."

Věděla, proč ji hledal, a nemělo to co dělat s jejich rádoby manželstvím. Musel zuřit, když zjistil, že zrušila jeho koupi. Že zjistila, jak jí celé tohle krátké manželství potají manipuluje. Myslel si, že ji dokáže tak omámit, aby jí nedošlo, o co se snaží? Skoro se mu to povedlo. Dostal se tak blízko k tomu, abys ji nepozorovaně připravil o hotel.

„Kdes byla?“ naléhal a hlas mu ztvrdnul hněvem. Protože Matteo Vin Santo rád vyhrával. Rád vyhrával za každou cenu. Přišla na to právě včas.

„Do toho ti vůbec nic není.“ Šlehla po něm pohledem a všechna společenská fasáda šla stranou. Snažila se, ale být tu s ním v jedné místnosti, přemožená tím, jak byl zatraceně pohledný, to v ní něco zlomilo.

„Jsi moje žena,“ opravil ji a přistoupil blíž, až zachytila jeho mužnou vůni a málem se jí podlomila kolena. „Mám naprosté právo to vědět.“

To ale neměl říkat. Když tak trval na svých právech, přivádělo ji to k zuřivosti. „Nepřeháněj.“ Zadívala se mu do očí ocelově pevným pohledem. „Nemáš žádné právo. Ne na mě.“

Na čelisti mu poskakoval sval. „Jsi moje žena.“ Jako by to snad všechno vysvětlovalo!

„O tom jsem si s tebou přišla promluvit,“ prohlásila Skye rázně ve snaze získat zpátky kontrolu nad situací. Sáhla po kabelce právě ve chvíli, kdy se ozvalo ostré zaklepání.

Recepční jí přinesla láhev minerálky a sklenici s kostkami ledu a kouskem citronu. Postavila vše na stolek.

„Děkuji,“ zašeptala Skye. Ulevilo se jí, že přišlo rozptýlení. Doufala, že jí to zklidní nervy. Otočila víčkem, počkala, až utichne syčení bublinek a recepční odejde z místnosti, pak nalila polovinu vody do sklenice.

„Co přesně chceš probírat?“ naléhal a zkřížil si

paže na hrudi. Ani se na něj nemusela podívat, aby věděla, jak širokou hruď má. Zdvihla minerálku a přešla k oknu. Dívala se na Benátky, ale vlastně je neviděla.

„Naše manželství." Ta slova vyvolala všechny vzpomínky, na které chtěla zapomenout.

Romantickou lásku na první pohled. Samotnou svatbu. To, jak jejich manželství stvrzovaly noci naprostého odevzdání. Dlouhé dny čekání, než přijde domů, jí nevadily. Byla tak vyčerpaná, že pospávala a jedla, připravovala se na jeho návrat a pak byla jeho ochotnou sexuální otrokyní. Byla znechucena vlastní hloupostí.

Otočila obrovským diamantem, než ho naposledy stáhla z prstu. „A to, jak ho ukončíme." Otočila se zády k výhledu a spočinula pohledem na jeho tváři. Zadívala se mu do očí. Statečně neuhnula, zatímco prsten pokládala na stolek. Pak chvatně poodstoupila, jako by ji snad mohl popálit.

Tvářil se zasmušile, ale zpočátku nic neříkal. Žádný šok, žádné pobouření. Žádný pokus se dohadovat. Získat ji zpátky.

Protože o ni vlastně nikdy nešlo.

Šlo o něj, o jeho dědečka, jejího otce a nějaký hloupý hotel, o kterém nikdy neslyšela. Vendeta, o které nic netušila a která zjevně řídila životy všech, které milovala.

Skye narovnala záda. Raněná hrdost ji chránila jako štít.

„Mám tady rozvodové papíry," řekla tiše. „Stačí, když je podepíšeš, a já se postarám o zbytek."

Vydechl. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. „Ukaž."

Skye nemohla uvěřit, jak to šlo dobře! Vyšilovala z toho, že se má znovu setkat s Matteem, a on přitom byl tak rozumný. Říkala si, že je to úleva.

„Tady." Vytáhla dokumenty z kabelky. Bylo to jen

pět stránek. Podala mu je, opatrně, aby se nedostala moc blízko, aby se jejich prsty nedotkly.

Když se jejich oči setkaly, v těch jeho byla kritika. Věděl to. Věděl, že se mu vyhýbá.

Prošel každý list, rychle přelétl slova, a pak je položil na okraj stolu.

„A co když se s tebou nechci rozvést?“

Skye ztuhla, v duchu už oslavovala úspěch. Z tváře se jí vytratila barva. „To je absurdní,“ zašeptala, než si připomněla, že musí být silná. Sebevědomá. Matteo dokázal vycítit slabost.

„Co je absurdního na přání zůstat s tebou ženatý?“

Přešel místnost – vzdálenost mezi nimi se zkrátila – díval se jí upřeně do očí, až se zachvěla. Síla ji očividně opustila, když ji nejvíc potřebovala.

„Nešlo o skutečné manželství,“ zamumlala a snažila se stát si za svým. „Víme to oba.“

Po rtech mu přeletělo něco, co brala jako tichý souhlas.

„Mně připadalo dost opravdové.“ Ta slova zněla nebezpečně medově. Ruka ovíjející se kolem pasu ji zastihla nepřipravenou. Trhnutím si ji přitáhl, až měkce narazila do důvěrně známé pevné hradby. Zaplavila ji touha. Horko ji spalovalo a ze rtů jí vyklouzlo tiché zasténání. Bylo šílené být u něj tak blízko. Dlouho si tenhle kontakt odpírala, celé týdny, a teď si ho chtěla vychutnat. Naposledy.

„Ale nebylo,“ zašeptala zastřeně. „Už to vím.“

„Co víš?“ Položil tu otázku klidně. Skoro jemně.

„Vím všechno.“ Zavřela oči. „Vím o tvém a mém otci. Vím, že se zamilovali do stejné ženy a tvůj otec si ji vzal. Vím, že můj otec zuřil. Vím, že se snažil tvé rodině ublížit.“ Hlas se jí zlomil, když připustila otcovu úlohu v tom všem. „Vím, že se cítil raněný a odmítnutý a vrátil vám to finančně.“

Matteo se hořce zasmál. „Od tebe to zní tak sterilně, ale věř mi, tak to nebylo.“ Naklonil se